

positiv Ret var berettiget til at beordre Dommer Thorup til at anlægge Sag, dels om det bør være saaledes i Fremtiden, eller om det ikke snarere bør være Præsidenten for vedkommende Ret, der har denne Beføjelse. I Modsætning til det ærede Medlem Hr. Rytter tror jeg, Justitsministeren har Ret i denne Sag efter den gældende Lovgivning. Det forekommer mig i hvert Tilfælde, at Tjenestemandsløven, som den højtærede Justitsminister paabe- raabte sig, taler afgjort i hans Favør, at han har været berettiget til at give dette Paalæg. Men paa den anden Side er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Rytter i, at det bør ikke være saadan i Fremtiden. Jeg mener, det bør være Præsidenten i den kollegiale Ret eller i en anden Institution, maaske Højesteretspræsidenten eller et Udvalg indenfor Højesteret, der træffer Afgørelse i Disciplinærsager. Ligesom det ærede Medlem Hr. Rytter mener jeg, at det er af stor Værdi at hævde Domstolens Uafhængighed overfor Administrationen, specielt overfor Justitsministeriet.

Nævningerne blev omtalt af det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen. Skulde Nævningespørgsmaalet tages op til Debat, ja, saa vilde denne Debat trække ud i mange Dage, kan jeg forsikre det ærede Medlem om. Jeg er, som det ærede Medlem maaske ved, ikke en saa ubetinget Beundrer af Nævningeinstitutionen, som han selv er. Jeg anerkender, at den kan have gode Sider, men jeg synes jo nok, at den allerede i de faa Aar, vi har haft den herhjemme, har givet Anledning nok til Kritik. Nu er det rigtigt, at det er en ny Institution, der maa være Børnesygdomme dør som paa andre Omraader. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen i, at uden videre at afskaffe Nævningerne igen, efter at vi har faaet dem, lader sig ikke gøre; men Spørgsmaalet er, om det ikke er rigtigt for i alt Fald en stor Del Sagers Vedkommende at undgaa denne uhyre kostelige, besværlige og meget lidt populære Form for Retspleje ved, naar det ikke er absolut nødvendigt efter Grundloven, som jo kun taler om Misgernings- sager og politiske Lovovertrædelser, saa ikke at have Nævninger. Jeg vil gerne anerkende, at Lægfolk kan yde udmærket Bistand. Jeg har selv siddet som Embedsmand i Sø- og Handelsretten i adskillige Aar og overværet Proceduren og set, hvilke udmærkede Resultater der er blevet af Samarbejdet mellem Jurister og Lægfolk, og var der ikke paa forskellige Omraader — det støttes ogsaa af en Artikel for

nylig af Professor Munch-Petersen i „Ugeskrift for Retsvæsen“ — Anledning til forsøgsvis at gaa videre frem i den Retning og — hvad man i vore Nabolande allerede har praktiseret med stort Held — indføre Lægdommere, som sammen med Jurister fik forskellige dertil egnede Sager forelagt, altsaa egentlige læge Meddommere? Dette Spørgsmaal synes jeg, der er Anledning til at tage op.

De smaa Ændringer, som er foreslaaet med Hensyn til Nævningerne, har jeg ikke noget at indvende imod undtagen § 19, som vil ændre Aarslisteudvalget efter Retsplejelovens § 78 ved at se bort fra de to af Landsrettens Formand valgte Medlemmer. Det er jeg betænkelig ved, men det kan vi jo forhandle nærmere om i Udvalget.

En glædelig Tidende i disse Besparel- sestider er det, at den højtærede Justitsminister mener, at der ikke er flere Forbrydelser i Landet, end at man kan undvære en af de 7 Statsadvokater, vi har. Det er jo kun glædeligt, hvis det viser sig at kunne holde.

Hele Spørgsmaalet om Sagførerne og om Sagførerraadets Myndighed overfor disse synes jeg, der kan være Grund til at tage op. Efter de forskellige Udtalelser, der er faldet, synes jeg, der nu er Lejlighed til at faa lidt nærmere Underretning om, hvorvidt dette Sagførerraad har virket paa en Maade, der helt svarer til, hvad man ventede sig, den Gang det blev oprettet. Dette Spørgsmaal vil jeg gerne have nøjere belyst i Udvalget. Skal man beholde Institutionen, væsentlig som den er, kan der vel kun sympatiseres med, at den faar nogle Magtmidler til at skride ind overfor uheldige Elementer indenfor Standen.

Det følger af sig selv, at Bestræbelserne for Umiddelbarhedsprincipets Videreførelse bør finde Støtte, altsaa dette Princip, at Vidner og andre Beviser saa vidt muligt fremstilles for og forelægges selve den Ret, der skal dømme i Sagen. Det er langt bedre, at den Ret, der skal dømme, selv ser og taler med de Folk, paa hvis Udsagn Sagens Udfald kommer til at bero, end at de føres for en Underdommer langt borte, og at saa den dømmende Ret, Landsretten, faar tilstillet Af- skrifter af deres Forklaringer. Vi er kun bundet her ved Hensynet til ikke at paa- byrde Statskassen ufornødne Udgifter og Vidner og andre Mennesker den store Ulejlighed, som det ikke kan nægtes, at Umiddelbarhedsprincipet fører med sig.